

Αχιλλέας Περισίδης

ΜΟΥΣΙΚΟΣ

ΦΩΝΗ ΑΓΩΝΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ
ΠΑΤΗΣΙΑ

Πολλοί εκφράζουν αποψη για την άλλοτε μεσοαστική και πλέον παραδομένη στο φόβο και στην υποβάθμιση περιοχή της Αθήνας, εκ του ασφαλούς. Ένας από τους τελευταίους «γηγενείς», που δεν φοβάται τα λόγια του, περιγράφει την εκρηκτική κατάσταση εκ των έσω και προειδοποιεί ότι το ξέσπασμα ενός άτυπου πολέμου δεν είναι μακριά. Θα ακούσει κανείς;

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΗ | ΠΟΡΤΡΕΤΑ: ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΖΑΒΟΣ

Σπάνια εικόνα από την πλατεία Αττικής, που σηματοδοτεί ωστόσο την αλλαγή των καιρών.

Τον Αχιλλέα τον γνωρίζω εδώ και πολλά χρόνια ως ενεργό πολίτη, με αριστερές καταβολές, αλλά και ως μουσικό με επιρροές από την Ανατολή. Την επομένη της δολοφονίας του Μανώλη Καντάρη στην Ηπειρο, τον είχα συναντήσει στην 3ης Σεπτεμβρίου. Είχε έρθει να αντιδράσει μαζί με εκατοντάδες άλλους κατοίκους της περιοχής για την αυξανόμενη εγκληματικότητα.

Μένει ακόμη στο πατρικό του στα Πατήσια, κοντά στην Αγίου Μελετίου. Ένας παρατηρητικός ποδηλάτης και, βέβαια, άμεσα θιγόμενος. Του ζήτησα να μου μιλήσει ως παλιός κάτοικος μιας περιοχής την οποία σταδιακά αναγκάστηκε να εγκαταλείψει η μεγάλη πλειονότητα των ντόπιων, τελευταία και των Αλβανών, και στην οποία κυριαρχούν πλέον Ασιάτες και Αφρικανοί.

Πώς φτάσαμε ως εδώ;

Το πρώτο στάδιο, το 1990-1991, αφορά Αλβανούς σε ποσοστό 90%. Υπήρχε μια όχληση, η οποία με την εμπειρία του σήμερα φαίνεται ελάχιστη. Ήταν η εποχή που έλεγε ο ένας στο καφενείο «πρέπει να ξεχορταριάσω τον κήπο» και του απαντούσε ο άλλος «και γιατί δεν παίρνεις έναν Αλβανό;». Αρχισε η καλοπέραση, η καφετέρια και η κατανάλωση, άρχισε να διαλύεται ο κοινωνικός ιστός. Πριν από την Ολυμπιάδα, εμφανίζονται Πολωνοί, Βούλγαροι, Ρουμάνοι. Ήρθαν κατά κύματα και εγκαταστάθηκαν στον Αγιο Παντελεήμονα, μέχρι Λιοσίων, Φυλής, Αγαθουπόλεως, Θήρας. Αν ως παιδί έλεγες πως μένεις στην 3ης Σεπτεμβρίου, στη Φωκίωνος Νέγρη, στην Αχαρνών, σου λέγανε: «Α! Τι λες!..». Πώς άλλαξε αυτό με τα χρόνια... Υπολογίζω ότι σήμερα ζουν εδώ κατά 80% αλλοδαποί και κατά 20% Έλληνες.

Ποιοι δούλεψαν στα ολυμπιακά έργα;

Κυρίως οι Ανατολικοί. Ο Πολωνός είναι ο πιο πολιτισμένος. Ευγενέστατος, λιγομίλητος, εργατικός και αποτελεσματικός. Ο Αλβανός, ο Βούλγαρος, ο Ρουμάνος βουτάει το φτυάρι και το λιώνει. Τότε ακόμα δεν υπήρχε ιδιαίτερη βία, αλλά ένα αντιαισθητικό περιτύλιγμα, δηλαδή σκουπίδια, κατουρήματα στους δρόμους. Τα πράγματα χειροτέρεψαν από το 2005, όταν άρχισαν να έρχονται μαζί από Πακιστάν, Μπανγκλαντές και να περνούν την Πατνσιών Αφρικανοί, που είχαν ήδη εγκατασταθεί στην Κυψέλη. Και πριν από δύομισι χρόνια είχαμε νέα υποβάθμιση με την άφιξη νέων εθνοτήτων από το Αφγανιστάν και τη Βόρεια Αφρική - Μαρόκο, Αλγερία, Τυνησία. Θυμάμαι πως έλεπα τρεις

© ΝΙΚΟΣ ΠΗΛΟΣ

μήνες συνεχώς και, όταν ήρθα, καλοκαίρι, έπιανε το μάτι μου 200 εδώ, 100 εκεί, 40 παραπέρα, είχαν διασκορπιστεί, είχαν κάνει παραέκτα, τους έβλεπες στις στάσεις, στα μαγαζιά, στους δρόμους. Ο Αφγανός έχει ένα απλανές βλέμμα, που δείχνει ότι δεν αντιλαμβάνεται ότι βρίσκεται στην Αγίου Μελετίου, ασ πούμε: έχει μια νιρβάνα από τα υψίπεδα της πατρίδας του, φαίνεται η φύση του ανθρώπου. Οι άλλοι από τις χώρες του Μαγκρέμπ έχουν λίαν αγριωπή διάθεση, με το «καλημέρα σας» πέρασαν στα σουγιαδιάσματα. Η πιο πρόσφατη υποβάθμιση έγινε με κύματα Τσιγγάνων από τη Βουλγαρία και τη Ρουμανία. Δεν είναι ούτε ακρότητες αυτά που λέω ούτε ρατσισμός. Όταν καίγεται το σπίτι σου, δεν μπορεί να λες: «Ναι, αλλά φταίω κι εγώ που είχα ένα μπουκαλάκι με οινόπνευμα στο ντουλάπι της κουζίνας».

Σε ποιες περιοχές κυριαρχούν οι αλλοδαποί;

Σε όλα τα Πατήσια, Λιοσίων, Αγίου Μελετίου, πλατεία Αττικής προς Αγιο Νικόλαο, μέχρι το σταθμό λεωφορείων Πε-

λοποννήσου, σε όλη την περιοχή πίσω από το Γκάζι, στο Βοτανικό, στο Μεταξουργείο, στη Μεγάλου Αλεξάνδρου, τη μελλοντική Chinatown, από το θέατρο «Βέμπο» μέχρι το σταθμό, σε όλη την περιοχή επάνω, μέχρι την πλατεία Καραϊσκάκη, κάτω από τον Ομόνοια, στη Θερμοπυλών... Ξέρεις τι είναι να είσαι ο Ινδιάνος της περιοχής, να έχεις φροντίσει το μέρος, να μην έχεις ενοχλήσει ποτέ και ξαφνικά να δίνεις ραντεβού στους άλλους σπίτι σου ή να δίνεις τη διεύθυνσή σου και να σου λένε: «Πού; Ασε, μεγάλη, δεν έρχομαι από εκεί». Να μην μπορεί να βγει από το σπίτι γυναίκα ασυνόδευτη; Η υποβάθμιση βρίσκεται παντού. Εξω από το σπίτι μου έχει γίνει ο καμπίνας του Τρίτου Κόσμου, βολεύει γιατί είναι αδιέξοδο, δεν μπορώ ν' ανοίξω παράθυρο. Ενοχλήσεις που δεν έχουν σχέση ούτε με σουγιαδιάσματα ούτε με καλάνικοφ. Όταν μιλάμε για υποβάθμιση, πρέπει να ζει κανείς εδώ για να καταλάβει.

Δώσε μας ένα παράδειγμα, ένα πρόσφατο περιστατικό.

Είναι μια μονοκατοικία εδώ δίπλα, που παλιότερα είχε παραβαστεί και στη συνέχεια είχε πάρει φωτιά. Την είχαμε κλείσει προσωρινά, η γειτονιά δεν αντέχει τέτοιες εστιές, αλλά προ μηνός με ειδοποίησε μια φίλη ότι βλέπει δύο τύπους να μπαινοβγαίνουν από το ισόγειο. Πάω νύχτα, ελέγχω την πόρτα, ανοιχτή. Φωνάζω, τίποτα. Και επειδή ήθελα να τσεκάρω,

είχα ένα σύρμα μαζί μου, το βάζω για να δω αν θα είναι κομμένο την επόμενη μέρα. Ξυπνάω το άλλο πρωί, πάω, κομμένο. Παίρνω μια αλυσίδα και, πριν τη βάλω, την πετώ κάτω, κάνω θόρυβο επίτηδες. Βγαίνει ο πρώτος, ηλικίας 20-25 χρόνων από το Μαρόκο. Ήταν επτά σύνολο. Εγώ τώρα, για να μην πάω αδιάβαστος εκεί, είχα πάρει κάτι εργαλεία μαζί μου και άρχισα να το παίζω άγριος. Μου λένε: «Mister, no problem, only sleep». Μπορεί να είχαν και δικίο τα παιδιά. Αλλά δεν μπορείς να το ρισκάρεις. Εδώ είναι ακραία τα πράγματα.

Δηλαδή;

Νοικιάζουν δύο ένα διαμέρισμα και μένουν μέσα σαράντα. Ο ιδιοκτήτης έχει συνήθως άγνοια. Ένα πρωί βλέπω σε μια γειτονική πολυκατοικία περιπολικά, εισαγγελείς, την ιδιοκτήτρια σε έξαλλη κατάσταση, μέτρηση με τα μάτια μου σαράντα άτομα να βγαίνουν από την είσοδο. Είχαν βουλώσει οι λεκάνες, είχαν σπάσει οι αποχετεύσεις, πλημμύρισαν οι από κάτω όροφοι, το σπίτι γέμισε ψύλλους.

«Τα πράγματα χειροτέρεψαν από το 2005, όταν άρχισαν να έρχονται μαζί από Πακιστάν, Μπανγκλαντές...»

«Το καθημερινό πρόβλημα είναι τα σκουπίδια, τα κάτουρα, οι φωνές. Η όχληση που προξενεί ένα διαμέρισμα που φιλοξενεί σαράντα, έστω ήσυχους, ανθρώπους...»

Υπάρχει, βέβαια, και αύξηση της εγκληματικότητας.

Προ τριμήνου είχαμε ένα σφάξιμο στην είσοδο της διπλανής πολυκατοικίας. Το έγκλημα, όμως, είναι μια ακραία περίπτωση. Το καθημερινό πρόβλημα είναι τα σκουπίδια, τα κάτουρα, οι φωνές. Η όχληση που προξενεί ένα διαμέρισμα που φιλοξενεί σαράντα, έστω ήσυχους, ανθρώπους είναι συνεχής. Η πόρτα ανοιγοκλείνει συνέχεια, το ασανσέρ ανεβοκατεβαίνει, η είσοδος κάτω είναι πάντα μισάνοιχτη με το καλάκι. Είναι και πολιτισμικό το θέμα. Μπες στη θέση ενός μουσουλμάνου που έρχεται από ένα θεοκρατικό καθεστώς και πάει στη Βουκουρεστίου, βλέπει τις γυναίκες ημίγυμνες, τα στήθη τα προτεταμένα, τους αρσενικούς λίγο μαλθακούς. Μας βλέπει ως κοινωνία διαβόλων. Έχουμε σύγκριση και σύγκρουση πολιτισμών. Υπάρχουν φονταμενταλιστές που, όταν δουν στη γειτονιά μουσουλμάνο να φοράει τζιν και μπλουζάκι, της την «πέφτουν». Όταν έρχονται διάφορες εθνότητες σε μια περιοχή, είναι μοιραίο ότι θα αναπτυχθούν κάποιες δυναμικές. Από άλλες συνειδήσεις, από άλλες θρησκείες, από άλλες αισθητικές. Αυτό θα μπορούσε να είχε ενδιαφέρον, αν όλοι αυτοί οι άνθρωποι έδειχναν κάποιο σεβασμό στη χώρα όπου ήρθαν. Από εκεί ξεκινάει η ενόχληση, δεν φτάνεις στα καλά σινικοφ με το «καλημέρα σας». Και μη μου πει κανείς ότι οι Έλληνες δεν είναι όλοι αθώοι. Δεν λέω αυτό. Εγώ κοιτάζω την αύξηση της εγκληματικότητας μετά την είσοδο των αλλοδαπών. Να δεις τι γίνεται στα σχολεία, που έρχονται παιδιά αλλοδαπών με κριτήριο την ηλικία, αλλά δεν ξέρουν Ελληνικά και πρέπει η δασκάλα να πάει πίσω όλο το μάθημα. Μετά φωνάζει μια μητέρα για την πρόοδο του παιδιού της και τη λένε δεξιά...

Είναι αλήθεια ότι τελευταία έχουν ηρεμήσει τα πράγματα στον Άγιο Παντελεήμονα;

Έχει επέλθει σχετική ηρεμία, αλλά μόνο στην πλατεία, όχι στην ευρύτερη περιοχή. Ο Άγιος Παντελεήμονας άρχισε να γίνεται θέμα στα media από το 1990-1991, όταν πρωτοήρθαν οι Αλβανοί. Ήταν αγριωποί, ήταν θρασύτατοι με τα κοινόχρηστα: «Δεν σε πληρώνω, αλλά θέλω να μου ανάβεις το καλοριφέρ». Υπάρχουν εδώ πολυκατοικίες που δεν άναβαν καλοριφέρ πολύ πριν από την κρίση, γιατί δεν μπορούσαν οι διαχειριστές να βάζουν τα χρήματα απ' την τσέπη τους. Και φτάνει το πρώτο κύμα Πακιστανών το 1994-1995, και πάνε κι αυτοί στον Άγιο Παντελεήμονα. Οι Αλβανοί την είχαν πιάσει όλη την περιοχή, έκαναν δουλίτσες, ήταν ένα στέκι τους, είχαν καταλάβει την πλατεία: εκεί δει πώς εκτοπίζονται οι γέροι από τα πάρκα και τα παγκάκια; Ένα βράδυ πέφτει χοντρό ξύλο μεταξύ Πακιστανών και Αλβανών. Επεμβαίνει η αστυνομία υπέρ των Αλβανών, ξυλοφορτώνει και συλλαμβάνει τους Πακιστανούς. Εκεί τώρα είναι σαν να ανάβεις ένα σπύρτο πάνω σ' ένα μπιτόνι βενζίνης. Ύστερα φτάσαμε στους πυροβολισμούς με κα-

λάσνικοφ μέσα στην πλατεία και από τότε ο Άγιος Παντελεήμονας αποτελεί δυναμόμετρο.

Είναι γεγονός ότι κάποιοι εκμεταλλεύονται πολιτικά την αγανάκτηση των κατοίκων; Οι κάποιοι συνοδεύουν τους ηλικιωμένους στην τράπεζα, όταν παίρνουν τις συντάξεις;

Συμβαίνουν αυτά, είναι γεγονός. Εδώ θα πρέπει να είναι κανείς πολύ προσεκτικός, να δει τα όρια μεταξύ πολιτικής και κουλιγκανισμού. Κάποιοι παρέχουν εκδουλεύσεις. Σε ενοχλεί ο τάδε, τον κοπανάμε. Έχουμε, π.χ., την περίπτωση κάποιου που του έχουν κλειδώσει το σπίτι αλλοδαποί και έχουν φύγει, του χρωστάνε οκτώ ενοίκια, αλλά νομικά δεν μπορεί να σπάσει την πόρτα και να μπει μέσα, πρέπει να περιμένει να περάσουν έξι μήνες. Μπορεί, όμως, να γίνει κι αλλιώς. Γκαφ μπουφ, αν βρεις κανέναν μέσα, τον «μπαουλιάζεις» και ξαφνικά ο ιδιοκτήτης αλλάζει τις κλειδαριές και έχει το σπίτι του.

Μιλάς για συμμορίες...

Κοιτάζω την ανθρώπινη αναγκαιότητα, προσπαθώ να διατηρήσω κάποια πολιτική ισορροπία και από την άλλη να μην εγκλωβιστώ στο φράγμα που έχει η Αριστερά, μια ροζ αντίληψη διεθνισμού. Ή θα δούμε την επικινδυνότητα των καιρών ή να πάμε να πέσουμε στο Φάληρο. Φυσικά, και οι αλλοδαποί είναι άνθρωποι, φυσικά έχουμε περάσει από τα θρανία του διεθνισμού, φυσικά ξέρουμε ότι το κεφάλαιο τους φέρνει ως φθηνή εργατική δύναμη. Αλλά τι γίνεται όταν σε κυνηγάει ο άλλος με την τρίαίνα να σ' την καρφώσει στο κούτελο; Να μου τα έλεγες αυτά πριν από μερικά χρόνια, θα σου έλεγα: «Καλά, ρε φίλε, είσαι πολύ ευφάνταστος». Και ξαφνικά, είναι η μόνη πραγματικότητα.

Τα αστυνομικά δελτία δείχνουν μείωση όσων συλλαμβάνονται

για παράνομη είσοδο, παραπέμποντας σε μείωση της εισροής. Αποσιωπούν όμως πως από τις αρχές του 2011 δεν απαιτείται βίζα για τους Αλβανούς, που αποτελούσαν έως τώρα το 40% των συλληφθέντων. Εσύ παρατηρείς κάποια μείωση αφίξεων;

Επισημώς ούτε οι ίδιοι δεν ξέρουν πόσοι είναι, μιλάνε απλώς για τους καταγεγραμμένους. Εμείς εδώ συνεχίζουμε να έχουμε νέες αφίξεις με τον ίδιο ρυθμό. Μιλάμε τώρα ως Ινδιάνοι, οι οποίοι δεχτήκαμε επισκέψεις που κατέληξαν σε επιθέσεις. Προ ημερών, 8 η ώρα, σκότος, κάτι τύποι μπουκάρανε απ' το τοιχαλάκι εδώ στο σπίτι δύο φίλων. Εγώ τους αντιλαμβάνομαι και τρέχω να δω τι γίνεται. Βρίσκω την πόρτα ανοιχτή και εκπλήσσομαι. Επικρατεί ηρεμία, μπαίνω μέσα και είναι επτά αλλοδαποί. Δεν ήταν επίθεση, έτρεχαν να σωθούν από κάτι άλλους μουσουλμάνους, είχαν κλείσει τα παντζούρια, είχαν τρομερό άγχος. Ήταν πέντε ενήλικοι και δύο παιδάκια τεσσάρων και πέντε ετών, τα οποία τα είχαν ανεβάσει από τη μάντρα, είχαν πηδήσει σαν ποντικοί. Ένα ενδομουσουλμανικό θέμα έτυχε να συμβεί στην Ελλάδα. Αλλά αποδείχτηκε ωρολογιακή βόμβα, διότι στη Μιχαήλ Βόδα από κάτω ήταν ένα λεφούσι από 150 μουσουλμάνους μαινόμενους, τρία περιπολικά, δύο μοτοσικλετιστές, 8 - 10 αστυνομικούς αγριεμένους, γιατί το πλήθος ήταν δυνατός για πολεμικές κραυγές. Να δεις, δηλαδή, πώς είναι έτοιμοι εκεί που κάθεσαι σπίτι σου, να σφαγιαστείς από τσαμπουκά τρίτων.

Τελευταία στην ΑΣΟΕΕ έχουμε συχνές επιθέσεις σε δημοτικούς αστυνομικούς, όταν πάνε να ελέγξουν για το παραεμπόριο.

Είχα προσωπική εμπειρία. Την ώρα που πάω με το ποδήλατο να πληρώσω τον ΟΤΕ, βλέπω ένα τσούρμιο της δημοτι-

κής αστυνομίας, καμιά εικοσαριά να κάνουν αναστροφή και να υποχωρούν προς την Ομόνοια, ενώ μαινόμενο το μελαψό πλήθος, πάνω από 50 άτομα εκσφενδονίζουν ξύλα, πέτρες, γλάστρες, καρέκλες. Πιο πολύ με τάρaxe η παγωμάρα των Ελλήνων σ' αυτήν τη μικροεπανάσταση. Ένα ζευγαράκι που φιλιέται ούτε που τους κοιτάζει και συνεχίζει να φιλιέται, κάτι κυρίες και κύριοι στις μπουτίκ είναι μαρμαρωμένοι και κοιτάζουν από απλάνως έως τρομαγμένοι, κάτι γέροντες στη στάση του τρόλεϊ έχουν πάει λίγο πιο πίσω από το περιπτερο, διότι εκσφενδονίζονται αντικείμενα. Και έρχεται ένα κοκκινοκίτρινο ασθενοφόρο ιδιωτικού θεραπευτηρίου και οι Αφρικανοί το εκλαμβάνουν ως βαν της δημοτικής αστυνομίας και αρχίζουν δεύτερη επίθεση, πιο θηριώδη.

Τι λύση υπάρχει;

Ανωθεν δεν περιμένω το παραμικρό. Από την άλλη, δεν μπορεί να συνεχιστεί αυτή η καταβαράθρωση, γιατί κάποια στιγμή δεν θα υπάρχει επιστροφή, θα πάρει τη μορφή άτυπου πολέμου η κατάσταση. Δεν είμαστε μακριά. Χρειάζονται πρωτοβουλίες πολιτών για να υπάρξει σωστή ενημέρωση, να μπει μια τάξη τουλάχιστον σε θέματα καθαριότητας και υγιεινής. Και να μην αντιδρούν κάποιοι όταν βλέπουν μια εκπομπή στα Αλβανικά, μια εφημερίδα στα Πολωνικά ή μια κουζίνα ινδονησιακή. Πρέπει να αντιληφθούμε ότι οι άνθρωποι αυτοί είναι εδώ. Κυρίως από Αφγανιστάν, Μπανγκλαντές και Πακιστάν. Γιατί πολλοί Αλβανοί έχουν φύγει. Τις προάλλες μου έλεγε ένας: «Δεν μπορώ να αφήσω το παιδί μου να ζήσει εδώ». •

Φωτιές ανάβει το μεταναστευτικό στην περιοχή. Από τη μια στιγμή στην άλλη, η Πατρίων μετατρέπεται σε εμπόλεμη ζώνη.